

at Bestemmelsen „Kanonstubs Afstand“ er valgt, fordi man vilde have noget Ubestemt, for at man, efterhaanden som Udviklingen gik, for sig i den Henseende, skulde have Ret til at hævde sit Herredømme saa langt, som man ved Kanonstubs kunde holde Fred saavel for sin egen Handel og Virksomhed som for sine Venners. Men det er dog ikke alene de indenfor de omtalte Linier indsluttede Farvande, som ere dansk Eendom, vi kunne hævde, og vi have Ret til at hævde Sjøhedretten over det Vand, der ligger mellem Stagens Pynt og Sjællands Nordostpynt, men vi have end yderligere Herredømmet over Drefund. Det er slaaet fast, ikke en enkelt Gang men mange Gange, det er slaaet fast gjennem Traktater, der begynde med 1645 og 1701 med Holland, det er slaaet fast ved Traktater, afsluttede med Frankrig, ved Traktater, afsluttede med England, ved Traktater, afsluttede med Sverrig, og vi have derigjennem faaet Ret til Drefundstolden, og da den blev ophævet, blev det ikke nogetsteds derved skrevet eller sagt, at den danske Sjøhedsret over Sundet var ophævet. Det er derfor ikke rigtigt, naar den ærede Minister siger, at han ikke kender det danske Sjøterritorium; men Sagen er den, at den høitærede Minister ikke vil sige det, thi det er et Spørgsmaal, der ikke alene griber ind i denne Lov, — thi man kunne sige, at Fiskeri og Fiskerne nok kunde komme ud af det sammen, — men det er et Spørgsmaal, der kommer frem, hvergang vi have en Lov for som gjælder Vandet. Det kommer saaledes til at gribe ind i Underloven, det kommer til at gribe ind i Lodsloven, og det kommer fremfor Alt til at gribe ind i Forvarsloven. Hvor er det danske Sjøterritorium, skulle vi spørge, hver Gang en Regjering forelægger en Lov om Fæstningsværker eller en Lov om Kanoner, som skulle bruges paa Fæstningsværkerne, da vi jo ikke vide, om de komme til at fælde ind i Sverrig eller ikke. Nei Sagen er den, at vi meget godt vide, hvortil det danske Sjøterritorium naaar; men den danske Regjering føler sig ikke stærk nok til at hævde over for den svenske Regjering, hvor vor Ret begynder, og hvor vor Ret slutter. Det er derfor, at jeg ikke kan Andet end mene, at i det Tilfælde, man vedtager en Lov som den foreliggende, vil man vedtage Noget, som efter Regjeringens Udtalelse enten skulde være juridisk umuligt eller ligefrem komisk. I den samme Paragraf forefindes der imidlertid følgende Pasjus: „med mindre traktatmæssige Overenskomster maatte hjemle Saadant“. Jeg turde maasse rette det Spørgsmaal til den høitærede Minister, hvad det er for traktatmæssige Overenskomster. Jeg kender slet ikke saadanne, men det beror maasse paa mit Ubevidsthed i den Henseende. Det vilde imidlertid være mig meget kjær, om den høitærede Minister vilde oplyse det simple Spørgsmaal, der vil klare Sagen, hvorvidt vort Sjøterritorium strækker sig, og hvorvidt man for Fremtiden kan fordrø Regje-

ringens Understøttelse til at afvise uberettiget Fiskeri i vore Farvande.

Berg: Efter min Opfattelse kan man sige, at den Lov her omhandles, ifølge sit Indhold kan være skreven med lige saa megen Kjærlighed til Godseierne som til de fattige Fiskere. Paragraf 3 giver en Retsbestemmelse, som vi alle kjende, idet den giver Eieren af Kysten udelukkende Ret til Fiskeri med Malegaard og Malestader, med mindre Andre ifølge særlig Udkomst maatte have erhvervet nogen Ret i saa Henseende. Jeg har ikke set oplyst, at det ikke er en ny Ret for Lodsseierne, som her skabes. Jeg er meget mere tilbøielig til at tro, at det er at fixere en ny Ret; men det er da en Selvfølge, at de større Lodsseiere ville have en særegen Fordel af at faae fastslaaet denne nye Ret, saameget mere som vi have mange store Sædegaarde, der have valgt smukke Beliggenheder ned til Kysterne, hvilket jo er meget naturligt, og saaledes have en meget stor Forstrand. Det kan være overordentligt bekvemt for disse Lodsseiere at faae slaaet noget i alt Fald Lovligt fuldstandig fast, saaledes at de kunne forhindre Fiskeri paa disse Strande, og dernæst — hvad hidtil aabenbart ikke har været Tilfældet — at faae fixeret Mulkt for Overtrædelser af deres formentlige Rettigheder i et saadant Omfang, som omhandles dels i § 52 og navnlig i § 53, først altsaa sikre sig en Ret, som hidtil har været i højeste Grad omtvistet og fixere den med klare Ord i Lovforslaget og derefter at faae indført i vor Lovgivning Straffebestemmelser, der hidtil væsentlig have været uklare og det, som sagt i en saadan Udstrækning, som vil findes i de af mig nævnte Paragrafer. Det er ganske vist en stor Sikkring for Lodsseierne, altsaa væsentligst for de største Lodsseiere. Nu turde det vel ogsaa være vist, at Lodsseierne have Ret til Udforpagtning af disse Rettigheder, som saaledes fastsættes i Loven, og denne Udforpagtning er ikke indskrænket ved nogen anden Bestemmelse i Loven saaledes, at det kun er Indsødt, der have Ret til at forpagte; men det turde være givet, at Udforpagtere faae ved at modtage Forpagtning af danske Lodsseiere lovlig Udkomst til Udøvelse af Fiskeri, og vi kunne saaledes se de for Lodsseierne erhvervede Forretigheder ved Udforpagtning overgaa til Udlændinge, til Fremmede, saa at betydelige Strækninger af vore Farvande ifølge denne Lov kunne overgaa til Fremmede, og vi kunne da faae det Særlyd, at f. E. en meget stor Lodsseier, som ikke boede i Kommunen og derfor efter den nugældende kommunale Stattelovgivning var fritagen for Skat til Kommunen af Formue og Leilighed — allerede en overordentlig betydelig Indrømmelse — uden efter denne Lov vilde kunne bortforpagte Fiskeriet til en Udlænding og derved i høj Grad svække den Næringsvei, som Smaafolk i Sog-